Hreanul Fricos și clătitele roz

Zânuca Mărjuca

Cartea aceasta este fermecată și este dedicată tuturor copiilor
care au inima deschisă, adică ființelor în care iubirea este infinită.
Ca magia..
Cartea asta ți-e dedicată ție!
- Vrei să fim prieteni?
Zânuca Măriuca

Cuprins

Aici sunt zânele
Povestitorul magic
Pișcătoare. Hreanul de frică
Magiunul de bucurie și clătitele roz
Și-am descălecat în vrajă...

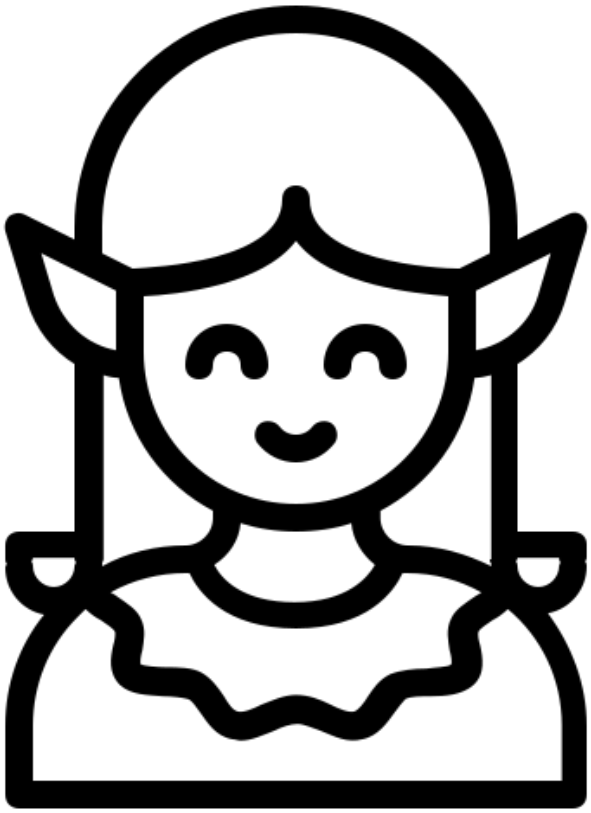

Aici sunt zânele

A fost odată ca niciodată o căsuță magică lângă o pădure fermecată, unde cresc flori și zâne, iar dacă nu ar fi fost.. ei bine atunci musai zânele ar fi trebuit inventate.
-Mami, tu știi că zânele sunt reale, dar unicornii nu, ei trăiesc doar în imaginația noastră. Există în gânduri dar nu sunt reali, magia în schimb e adevărată. Nu-i așa?
Nu știu dacă a mea copilă minunată de cinci anișori chiar mă întreabă, sau e doar un fel de a spune pentru a mă provoca la un dialog, că tare mult ne place să povestim. Și o facem, ne zicem de toate și din fiecare. Așa că o să-i răspund.
-Da, iubire, magia e reală!
-Așa mami, bravo, știi! Știi bine, sunt mândră de tine! Iubirea e magie, adică iubirea e magică și este ingredientul principal din oricare miracol.
Așadar eram în examen și habar nu aveam. Oare ce notă am în inima ei?
-10. Ești o mamă de zece, cea mai bună mămică.
O pup apăsat, și de drag și de mirare
-De ce îmi zici copilă asta? Ce să faci, e musai s-o întreb pentru că sunt curioasă din fire, și tare vreau să știu dacă piticuța mea îmi simte mintea?
-Pentru că te iubesc mami, te iubesc până la space (spațiu).
-Și eu te iubesc puiuca mea.
…și-mi las mirarea la o parte, în fond magia mai mult se trăiește și mai puțin se explică. De unde știu? M-a învățat o zână, o cheamă Măriuca, e fiica mea, iar eu sunt zâna mamă Alma. Uneori când nu povestim, zânuca îmi cântă așa:

Povestitorul magic

-Mami, tu vezi cum dansează lumânarea asta? zice zânuca Măriuca, și apoi începe să fredoneze cântecelul Alunelu, ca să-i dea focului un ritm.
Alunelu, alunelu hai la joc
Să ne fie, să ne fie cu noroc
Cine-n horă o să joace
Mare, Mare se va face,
Cine n-a juca defel,
Să rămână mititel.

Mama Alma se uită la flacăra jucăușă și apoi își mângâie puiuca pe frunte, bucurându-se de dansul focului.

-Da, așa e Beibei, lumânarea aceasta dansează
-Mami să știi că doar tu ai voie să-mi zici Beibei.
Asta așa este, ba mai mult este chiar o înțelegere secretă pecetluită cu praf zânatic.

Ce se poate spune și poate să fie știut, atât în tărâmul magic cât și în afara lui, este că Beibei e un nume de alint, iar dacă sunteți curioși cum a ajuns zânuța noastră să fie alintată așa, o să rămâneți curioși în continuare, și asta pentru că nimeni nu știe, nici măcar zâna mamă care a inventat alintătura asta. Pur și simplu într-o zi i-a spus copilei Beibei. Și așa a rămas. Sigur e ceva magic la mijloc.

Tu copilaș superb care asculți povestea asta, tu ai vreun nume de alint, unul secret? Dacă ai unul, hai șoptește-l aici în carte ca să-l știe și zânele, dacă nu ai, nu-i nimic, du cartea asta la urechea stângă, musai prima oară la urechea stângă, apoi miroase coperta, și doar după ce ai mirosit bine bine, dar bine de tot, du-ți cartea și la urechea dreaptă… Iar acum ia spune copilașule minunat, ce alintătură ți-a trecut prin gând? Da, ție! Ce nume frumos ca tine ți-au dat zânele? Nu-i nimic dacă nu ai nici un gând acum.

Roag-o pe mămica ta, sau poate îl rogi pe tăticul tău, să ducă cartea la urechea stângă, musai prima dată la urechea stânga, apoi să miroase bine bine coperta, și apoi să asculte cu urechea dreaptă ce au de spus zânele, sigur îi inspiră pentru un alint tare tare drăgăstos. Ca de exemplu Zâzuț, adică e o vorbă din vocabularul magic care se traduce ca “un zân drăguț”.

Dar să ne întoarcem la zânele noastre și la zânărerile lor. Alma și Măriuca, adică mama și copila locuiesc, după cum scris a fost deja, într-o căsuță cochetă la marginea pădurii, adică exact în locul potrivit unde se găsesc din belșug și apă de izvor și flori sălbatice din poienițe, fără de care tare greu le-ar fi să facă vreo vrajă, fie și vrăji bune la care sunt pricepute.

Iar acum că ai cunoscut cele mai importante zâne care trăiesc în cartea aceasta hai să pozârim, adică să “povestim zânăreli”. Și, vă rog, vreau să am permisiunea domniilor voastre să mă prezint. Sunt povestitorul magic al acestei cărți fermecate cu bunătate, iubire și oblojire. Care oblojire? Păi o să vedeți că în cartea aceasta cuvintele sunt precum razele de soare, încălzesc și locurile cele mai înorate din suflet, acolo unde se ascund simțăminte grele, adică emoții din acelea care dacă nu-s vrăjite de zâne lumea le numește “emoții dificile”. Tare mult o să le pozârim în rândurile care urmează. De unde știu?

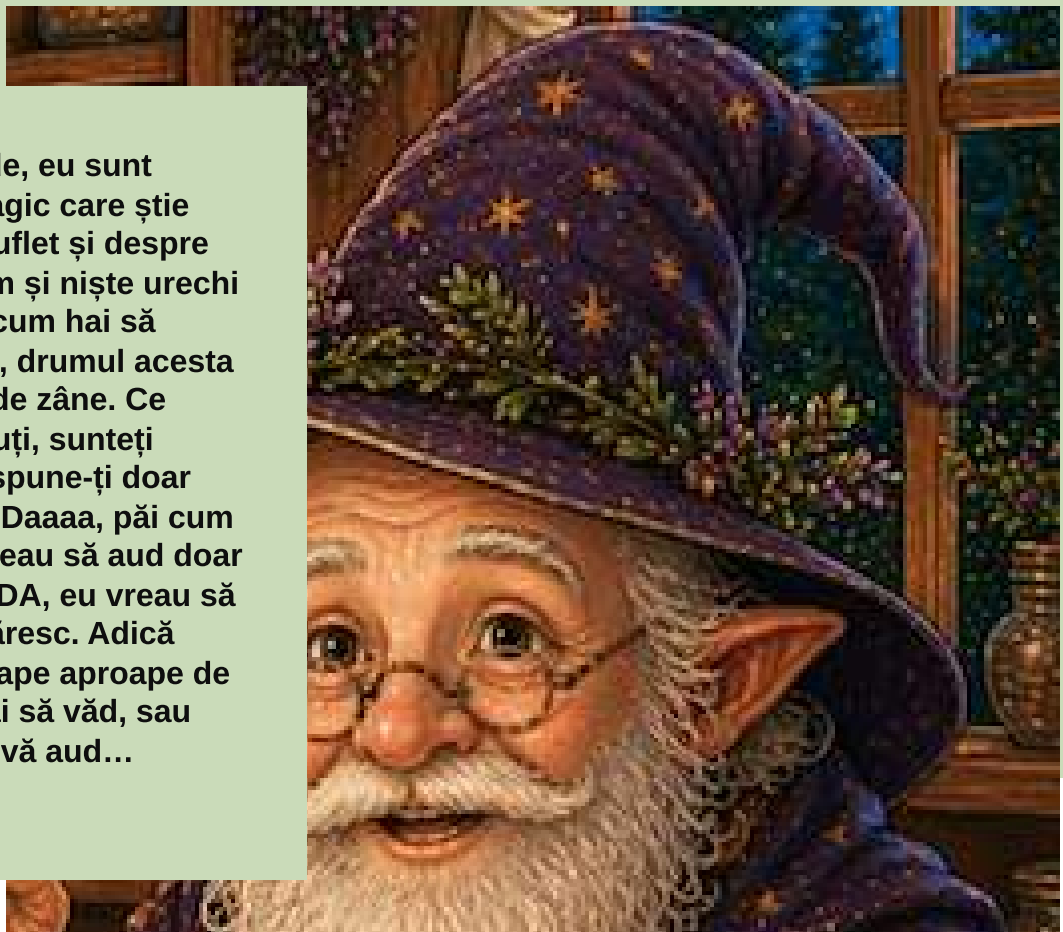

Păi cum de unde, eu sunt povestitorul magic care știe multe despre suflet și despre minte, și mai am și niște urechi speciale. Dar acum hai să pornim la drum, drumul acesta prăfuit cu praf de zâne. Ce ziceți dragi zâzuți, sunteți pregătiți? Hai, spune-ți doar trebuie să știu. Daaaa, păi cum daaaa, eu nu vreau să aud doar așa un lumesc DA, eu vreau să aud un DA zânăresc. Adică unul spus aproape aproape de pagina asta. Hai să văd, sau mai bine zis să vă aud…

Pișcătoarea Hreanul de frică

Zânuca Măriuca

Hreanul fricos și clătitele roz

Prima noastră poveste este puțin... pișcătoare și începe cam așa: Erau două borcane rătăcite prin bucătăria zânelor, borcane care se plictiseau de moarte. Așa că s-au sfătuit între ele și au decis să facă țoc și poc, poate că le aude cineva și le invită la vreun joc. Țoc poc, țoc poc. Dar nimeni nu le-a auzit. Totuși, cele două borcane năstrușnice au început să țopăie mai tare. Țoc poc, țoc poc. Niciun răspuns. Oare cine trebuia să le audă?

-Dacă nu vine nimeni și rămânem prăfuite în acest dulap uitat? s-a văicărit borcănașul Țoc.
-Ei, haide, prietenaș, nu trebuie să ne pierdem speranța. Trebuie doar să avem încredere în țopăiala noastră, i-a răspuns mai optimist borcănașul Poc.

Țoc și Poc au tras adânc aer sub capace și au început să sară de parcă jucau o horă: țoc, țoc, țoc, poc, poc, poc. Și încă o dată, mai cu putere: toc, țoc, țoc și poc, poc, poc. Trebuie să facă asta de trei ori, dar nu și a patra oară, căci dacă țopăiesc de patru ori, riscă să se spargă și să piardă capacele. Așa că: țoc, țoc, țoc și poc, poc, poc. Vai, dar să fie oare cu supărare? Chiar să nu le audă nimeni? Încă o dată: țoc, țoc, țoc și poc, poc, poc.

-Ce tristețe în sticla noastră, cel mai probabil o să rămânem prăfuite, uitate și abandonate, se plângea Țoc. Și pe bună dreptate, cui îi place să stea singur și închis într-un loc întunecat? Nu-i așa că te simți abandonat? Tu, micuțule sau zânuță, care asculți acum povestea, ai fost vreodată trimis singur în camera ta sau în vreun colț uitat? Cum a fost? În astfel de situații, parcă inimioara se transformă într-un puricel speriat care sare ici și colo, un puricel cu ceas care bate tare: tic-tac, tic-tac. Un ceas pus pe alergat. Tic-tac, tic-tac, tic-tac.

Zânuca Măriuca

Hreanul fricos și clătitele roz

Așa se întâmplă când ți-e frică, iar dacă te gândești că nu va veni nimeni să te alinte, frica se amestecă cu tristețea. Această amestecătură este tare grea, chiar și pentru două borcănașe.
-Auzi, tu știi ce e gândul? întreabă Poc, dar nu din curiozitate, ci pentru a-l liniști pe Țoc.
-Gândul sunt cuvintele nevorbite din mintea noastră, răspunde Țoc, dar o spune printre sughițuri de sperietură.
-Și tu acum la ce te gândești? continuă Poc, de data aceasta foarte curios.

-Mă gândesc că o să rămânem singurele borcane prăfuite din dulapul ăsta întunecat. Ce trist răspuns! Parcă e tot mai greu să fii borcan, mai ales unul ca Țoc. Bine că-l are pe Poc, care îl întreabă pe prietenul său:
-Dar de ce te gândești așa?

-Ți-am spus, pentru că mă tem că o să rămânem singurele borcane prăfuite din dulapul ăsta întunecat. Sărăcuțul de Țoc, mare noroc că-l are pe Poc.

Zânuca Măriuca

-Așadar, te temi. Și teama ce este? întreabă Poc.
-E frica, răspunde Țoc.
-Iar frica ce este?, tare curios e Poc
-E o pișcătură care ciupește sufletul, și ce bine știe Țoc
-Teama că vom putea rămâne singurele borcane prăfuite, uitate în dulapul întunecat, te ciupește de suflet, am înțeles bine? vrea Poc să se lămurească
-Da, tare mă mai ciupește. Uite așa... Țoc îi strânge capacul amicului său Poc, arătându-i cum se simte ciupitura. Acesta se vaită puțin, dar nu prea tare, căci nici ciupitura nu a fost prea dureroasă, ci mai mult prietenoasă.
-Spune-mi, Țoc, de ce îți mai este frică? Ce te mai ciupește de suflet?
-Mă pișcă tare gândul că se poate produce un cutremur. Văleleu, ce ciupitură! Și doare la fel dacă mă gândesc că aș putea să fiu pus într-o plasă găurită. Știi, dacă e cutremur, pot să cad de pe raft și să mă sparg, iar dacă sunt așezat într-o plasă găurită, nu sunt deloc în siguranță. Pot chiar să mă pierd și să mă fac țăndări. Poc observă că lui Țoc îi tremură tot capacul doar gândindu-se la cutremure și plase găurite, dar știe că adevărul este drept și că cutremurele, precum și lipsa siguranței, sunt tare periculoase.

-Auzi, Poc, dar ție nu ți-e frică niciodată? Acum e rândul lui Țoc să fie curios.

-Ba da, Țoc, mă tem de cutremure și de plase găurite.

-Serios, Poc? Și tu?

-Foarte serios, Țoc. Eu însă nu mă tem când cutremurele și plasele găurite există doar în cuvintele nevorbite din mintea mea, în gânduri.

-Cum așa, Poc, când le gândești nu te pișcă deloc?

-Ehehei, Țoc, sunt și eu un borcan transparent, mă furnică sticla un pic, dar nu mă pișcă când ele sunt doar în cuvinte nevorbite. Dacă acum ne-ar zgâlțâi un cutremur, m-aș speria tare, dar te-aș lua de capac și am țopăi până sub ușă. Iar dacă cineva ne-așează vreodată într-o plasă găurită, te iau tot de capac, te țin strâns și mă agăț puternic de locul negăurit, până ajungem cu bine la destinație.

-Sigur m-ai ține strâns, Poc?

-Sigur, Țoc.

-Promiți?

-Promit, Țoc.

-Promiți solemn pe degețelul de închizătoare?
-Promit solemn pe degețelul de închizătoare.
-Mulțumesc, Poc.
Auzi, dar spune-mi și mie de unde știi să fii așa viteaz? Adică, știi că ar trebui la cutremur să țopăim până sub masă sau în plase să ne agățăm de locurile negăurite?
-Cum de unde, Țoc? M-a învățat frica.
-Zău, Poc?
-Zic adevărul, Țoc. Vezi tu, frica este o emoție, iar o emoție o simți în toată sticla, în tot capacul și în aerul dinăuntru nostru, care, deși nu se vede, chiar există, cu certitudine.
-Este suflet, zice convins Țoc.
-Da, Țoc, e tocmai sufletul, este viața, iar în viața aceasta simțim emoțiile, căci avem mai multe feluri de emoții.
-Tristețea, Poc, tristețea e tot emoție.
-Vai, dar ce bine știi tu, măi, Țoc.
-Și bucuria este emoție.
-Perfect, Țoc.

Oare copilașii care citesc povestea asta cu pișcătura usturătoare știu și alte emoții?
Ia să vedem în afara cărții.
Tu, prichindelule, ce emoții cunoști?
Dar tu, mică zânucă? Așa, bravo!
Da, dezgustul e emoție, la fel și entuziasmul, dar mai avem rușinea, vinovăția, furia, musai fericirea, să nu uităm iubirea, dar nici pe ură.
Parcă se aude un glas de zânuță care ne spune că și timiditatea, sfiala e tot simțire sufletească. Ia uite cât de pricepuți într-ale sufletului sunt copilașii, și zânuțele și prichindeii.
Emoțiile le cunoaștem cu toții pentru că le simțim, le trăim.

Oare copilașii care citesc povestea asta cu pișcătura usturătoare știu și alte emoții? Ia să vedem în afara cărții.
DEZGUSTUL
ENTUZIASMUL
RUȘINEA
VINOVĂȚIA
FURIA
FERICIREA
IUBIREA
URĂ
TIMIDITATEA și SFIALA
Tu prichindelule ce emoții cunoști? Dar tu mică zânucă? Așa, bravo... știți multe

-Auzi, dar la ce e bună frica? se întreabă Țoc, dar mai mult îl întreabă pe prietenul său, care răspunde iacă acuși:
-Frica este, așadar, doar o emoție, și când există ne avertizează că suntem în pericol. De exemplu, dacă e un cutremur, trebuie să ne adăpostim, altfel putem să cădem și să ne spargem. Așa că frica ne călăuzește să fim curajoși și să ne punem în siguranță.
-Ești tare priceput, Poc. Dar tot nu știu cum ai devenit tu așa curajos, este nedumerit Țoc.
-Păi, Țoc, tu știi ce este curajul?
-Curajul înseamnă să faci, să acționezi chiar dacă ți-e frică.
-Așa e, Țoc, bravo. Vezi tu, eu am fost și în plasă găurită și am trecut și prin cutremure.
-Și te-ai temut, Poc? Te-a pișcat sufletul?
-Tare de tot m-am speriat și m-a pișcat de s-a învinețit bietul meu suflețel. Dar chiar dacă am tras o sperietură grozavă, frica m-a învățat să am grijă de mine, și dacă se produce vreun cutremur și dacă sunt pus în vreo plasă găurită.
-Și eu ce fac acum Poc, pentru că acum mi-e frică să nu rămân singur în dulapul întunecat?
-Păi ce ai vrea să faci?
-Aș vrea să țopăi să mă găsească și pe mine o gospodină bună, să mă umple cu bunătăți și să mă așeze lângă alte borcane pline cu alte bunătăți. Am auzit că acum e vremea toamnei, adică exact timpul potrivit pentru borcane să nu mai fie goale, nici prăfuite. Eu aș vrea niște murături, din acelea cu de toate: gogonele, castraveți, un pic de ardei roșu. Vai, dar ce vis frumos, să fiu tocmai eu borcanul colorat de murături care se împrietenește cu frumusețea de borcan cu zacuscă. Auzi, Poc, tu ai vrea să ai murături?
-Da, Țoc, aș vrea să fim două borcane colorate.
-Prieteni în murătură, visează Țoc și apoi spune: Știi ceva, Poc? Eu plănuiesc să mai țopăi încă o dată. Și o să țopăi de patru ori.
-Nuuu, că riști să te spargi!, spune Poc, temător cu privire la îndrăzneala amicului său.
-Poc, te rog, nu te teme, promit să am grijă.
Însă Poc simțea o pișcătură în suflețel, pentru că așa se întâmplă când ne îngrijorăm pentru oamenii pe care îi iubim.

Țoc însă a țopăit de trei ori cu putere și a patra oară cu atenție. Poc a văzut că prietenul său este în siguranță. Mândru tare de curajul lui Țoc, Poc s-a pus și el pe țopăit în exact același ritm: trei țopăieli puternice plus una ușoară. ȚOC ȚOC ȚOC țoc, POC, POC, POC, poc ȚOC ȚOC ȚOC țoc, POC, POC, POC, poc Și încă o dată ȚOC ȚOC ȚOC țoc, POC, POC, POC, poc

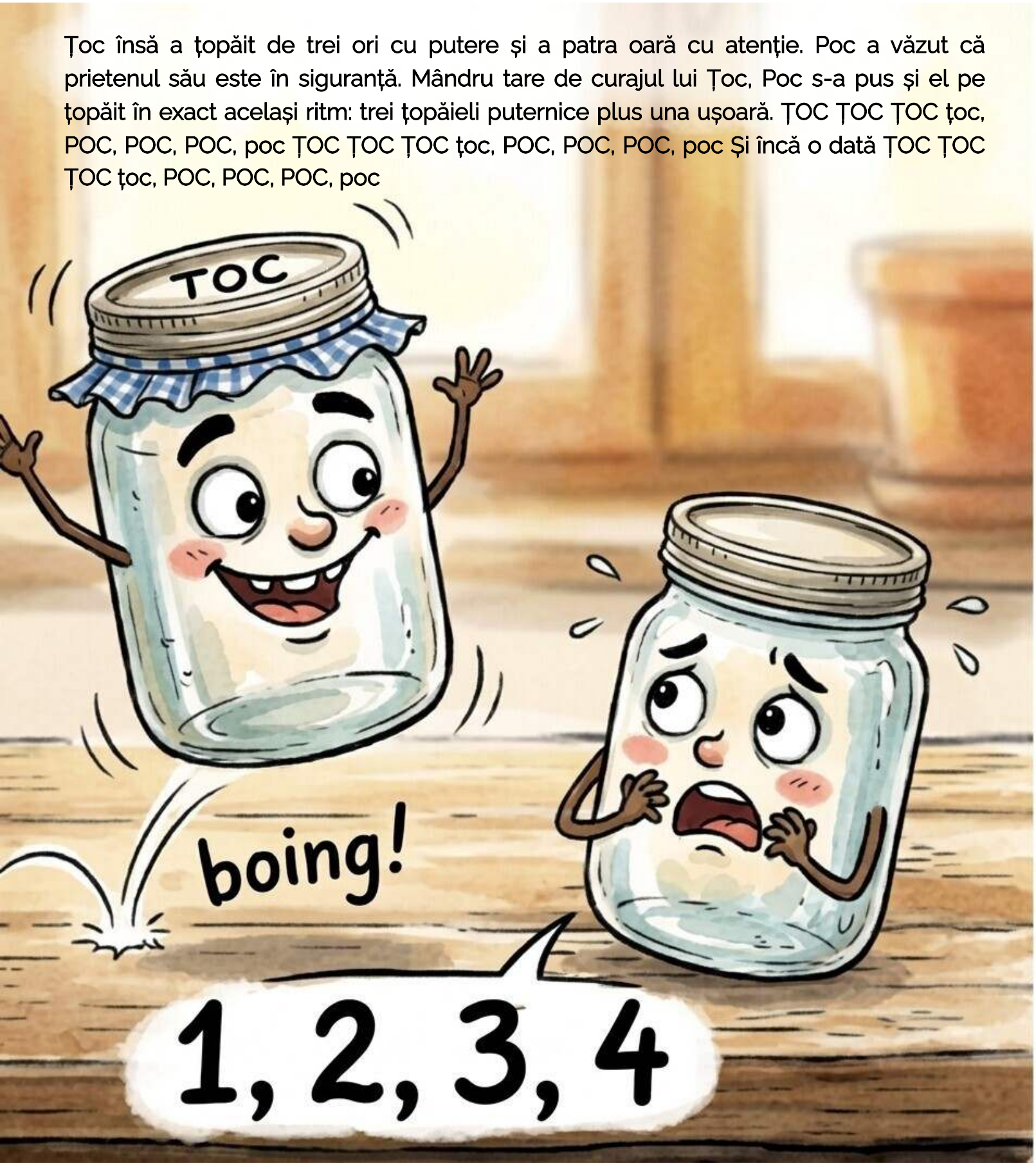

Tot țopăind așa, acum mai mult din joacă decât din frică, borcănașele curajoase au ciulit capacele și au auzit niște pași mici, mici, mici. Cineva se apropia de dulap. Oare cine? Sigur nu așa oricine. Era chiar zâna Măriuca.

Hreanul fricos și clătitele roz

Cea mai drăguță zânucă, și cuminte și frumoasă, și bună la suflet și deșteaptă, și ascultătoare și mare înotătoare, o fetiță magică căruia îi place să călărească, să se dea cu tiroliana prin munți, vara cu rolele, iarna cu patinele și cu schiurile, îi place mult să adune flori de câmp, să se joace cu șopârlița Lisa, iar când afară plouă îi place să coloreze, să gătească, în special să taie cartofi, dar și să adune cifre, să le așeze în șiruri crescătoare de la mic la mare, sau descrescătoare de la mare la mic. Și îi mai plac și desenele animate.

Ție prichidelule sau zânucă, tu care asculți povestea acestea, da tu copil minunat ție ce îți place cel mai mult să faci?

Zâna Măriuca parcă a auzit ea ceva prin dulapul de lângă perete, parcă parcă se aud niște sunete săltărețe. Oare ce se aude? E un zgomot. Hm? Un zgomot jucăuș: ȚOC ȚOC ȚOC toc, POC, POC, POC, poc
Dar oare ce ar putea să fie în dulapul acesta din bucătărie?

-Mami, mami se aude ceva! zice zânuca.
-Unde puiucă?
Se întreaba mama de zânucă, care nu auzise nimic.
-Mami, fii atentă exact aici. Din dulap eu parcă aud trei ȚOC mari și un toc mic, legate de trei POC mari și un poc mic.

Tare bine explică Măriuca, iar apoi o ia de mână pe mămică și împreună se apropie de dulapul gălăgios.
-Ascultă mami. Auzi? ȚOC ȚOC ȚOC toc, POC, POC, POC, poc.
-Da, parcă se aude ceva, ce ar fi să dechizi dulapul.
Îi propune mama zânucăi curioase.
-Mami uite!!!! Sunt două borcane drăgălașe, zice zânuca Măriuca
-Borcane, cum adică? S-au rătăcit sărăcuțele?
Se întreabă mama, mai mult pentru sine, mirată un pic deoarece era convinsă că s-au folosit toate borcanele, ba pentru murături, ba pentru zacuscă sau magiun. Dar asta e o lecție bună și pentru mamă de zână, și anume: viața reală nu e tot timpul cum crezi în cuvintele nevorbite, adică în gând.

Dar să lăsăm filozofia și să ne reîntoarcem în bucătărie, unde mami și Măriucă, adică zâna mare dar și zânuca mică, se minunează de cele două drăgălășenii din sticlă, care sunt tare nerăbdătoare să se prezinte:
-Salut eu sunt Țoc și el e prietenul meu Poc, și eu mă temeam că o să rămânem singure și abandonate în dulapul acesta întunecat, iar de frică m-a pișcat tare de tot sufletelul.

-Eu sunt Măriuca și ea este mămica mea, ne bucurăm că v-am descoperit. Dar și tu știi ce este frica? întreabă curioasă foc zânuca.

-Da știu, e o emoție care ne ajută să fim în siguranță. Știu pentru că mi-a spus prietenul meu Poc. Dar zânelor le este frică?

Zâna Măriuca-Oricine are suflet simte și frică. Mami m-a învățat ca atunci când mi-e frică, pot să respir și să număr până la trei, adică uite așa: trag aer pe nas 1,2,3 apoi expir pe gură 1,2,3, și încă o dată, 1,2,3 și 1,2,3. De obicei când ajung la a treia respirație nu mai îmi este așa de teamă. Haide, încearcă și tu.

Borcănașul ascultă de zânucă și începe a respira: 1,2,3 aer sub capac, 1,2,3 scoate aerul de sub capac 1,2,3 aer sub capac, 1,2,3 scoate aerul de sub capac

-Bravo frumosule exact așa, spune zânuca Măriuca
Borcănașul Țoc-Tu știi ce este curajul zânuco?
Zânuca Măriuca-O, dar e ușoară întrebarea asta, curajul înseamnă să faci chiar dacă ți-e frică
Borcănașul Țoc-Da, așa e, mi-a pus prietenul meu Poc, dar zânele ce fac când se tem?

Zânuca Măriuca-Păi mama mea e tot zână iar când se teme este curajoasă, respiră și face, eu dacă sunt speriată prea tare o strig pe mami. Vine la mine îmi aduce o îmbrățișare plus un pupic și-mi trece frica.
Borcănașul Țoc- Eu îl strig pe Poc, prietenul meu de suflet de sticlă.

Cât timp Măriuca și Țoc discutau discuții de-ale copilăriei spuse cu vorbe vorbite înțelept și bine alese, adică vorbe de oameni mari la suflet și la minte, zâna mamă Alma și borcănașul Poc au mers puțin prin cămară și s-au întors cu un coș plin de legume.

-Ce aveți acolo? întreabă zânuca Măriuca, dar nu așteaptă răspunsul pentru că ea și noul ei prieten săltăreț se uită în coș și încep să enumere. Măr, gogoșar, conopidă, castravete, ceapă, usturoi, mărar, cimbru, sare grunjoasă, boabe de piper și boabe de muștar.

-Vai uraaaa, ce bucurie, începe să salte Țoc și apoi adaugă:
-Vom fi borcane de murături asortate, colorate, frumoase, și delicioase. Borcane de murături asortate. Borcane de murături asortate, colorate, frumoase, delicioase. Auzi Poc, borcane de murături asortate?

Poc auzise de prima oară, dar bucuria lui Țoc merita exprimată, așa că-și îmbrățișă prietenul care repeta voios

-Borcănașul Țoc- Wow, vom fi ...borcane de murături asortate....

....colorate, frumoase și delicioase!

-Borcane de murături asortate....
....colorate, frumoase și delicioase!
ROCK SALT
PEPPER
CHICA

-Dar știți voi ce este acesta? Întreaba zâna mamă Alma care ține în mine o rădăcină, nu e morcov, nici pătrunjel, pare că e mai tare, dar nu neapărat mai mare, însă clar e un pic mai pătrat, deci nu e nici păstârnac. Ce să fie oare?
-Este hrean! Răspunde zâna mamă Alma, nu înainte de a pupa fruntea de zânucă ce s-a încrețit un pic de mirare, și de a gâdila două capace de borcănașe drăgălașe la fel de curioase.

-Și ce este hreanul? vrea să știe zânuca Măriuca.
Zâna mamă Alma- Hreanul este o legumă a cărui rădăcină este foarte importantă pentru murături.

-Ce gust are?, întreabă Poc
-Este picant, îl lămurește mama
Borcănașul Țoc-Adică pișcă?
Zâna mamă Alma-Da, este tare pișcător
Zânuca Măriuca-Exact ca frica?
POC

Borcănașul Poc-Exact ca și o sperietură zdravănă care te face să te temi, dar la fel ca frica este folositor. Ca de exemplu, dacă nu punem hrean în murături atunci cel mai probabil se pot strica și nu o să fi bune de mâncat.

Borcănașul Țoc-Hreanul face murătura buna?
Borcănașul Poc-Da Țoc, hreanul face asta.
Zânuca Măriuca-Exact ca frica, pișcă dar e folositor.
Zâna mamă Alma-Exact așa.

Dar vorbăria e vorbăreală și mai trebuie și încheiată, așa că în bucătarie lumea s-a pus la muncă cu veselie. S-au spălat borcane, legume, s-a dansat, s-a cântat, și musai vrăji bune s-au incantat.

Zânuca mică ia câteva boabe de muștar și le așează cu iubire și în Țoc și în Poc, mama pune în borcănașe câteva frunze de țelină, de mărar și cimbru, adaugă boabe de piper, iar apoi zânele încep să așeze legumele, mai bine zis să le potrivească exact ca la un puzzle. Castravete, gogonele, adică roșiile verzi, gogoșari, iar castravete, puțin usturoi și ceapă, câteva felii de măr pentru o savoare dulceagă, și în Poc musai și conopidă.

Vreți să știți un secret? Murătura preferată a zânucăi este castravetele, și a mamei este conopida, bine le plac amândoura și gogoșarii și gogonelele, dar preferatele preferate sunt cele din secretul pe care tocmai l-ați aflat. Șsssst, e secret! Când puzzle-ul murăturesc este gata, zâna mamă Alma pune la foc apa cu sare grunjoasă, sare specială pentru murături, presară în oală niște cimbru, crenguțe de mărar uscat, iar zânuca Măriuca adaugă exact nouă frunze de țelină, nici prea mari, nici prea mici și spune câte un cuvânt magic pentru fiecare frunziliță potrivită: Hira, pora, lica, trica, mira, rami, avis, havis, abra

-Gata mami, am pus magie și praf de zâne în murăturile noastre, spune zânuca Măriuca. Câtă vreme zânuca mică a vrăjitorit cu bineț̦e, mama a fiert apa condimentată și a adăugat-o peste legumele așezate la perfecț̦iune și în Poc și în Țoc, borcane cu murături asortate, și frumoase și delicioase. Apoi cele două zâne au pus capacele și au așezat borcănașele pe un ștergar special, adică un prosop de bucătărie, să se odihnească puț̦in înainte de a merge în cămara plină cu bunătăț̦i. Acolo sigur se vor împrieteni cu alte borcane cu murături, sau zacuscă, ori magiun.

Și iacă așa eu povestitorul magic am încălecat pe un cal, și oare zânele au pus mărar?
-Da, am pus povestitorule, mă lămurește zânuca Măriuca, și bine face, că-i o zânucă ce știe bine să lămurească.

Dar eu mai vreau și alte lămuriri…la spuneți voi, minunați ascultători de poveste, da, tu dragă zânucă, sau tu prichindelule, vouă vă plac murăturile?

Și ce alimente pișcătoare mai știți, așa pișcătoare ca frica? Oare când ți-a fost ție, dragă zâzuț ascultător sau dragă zâzuță ascultătoare, ultima dată frică?

Iar noi, Țoc și Poc vă pupăcim
….și curaj MOV vă dăruim

Magiunul de bucurie și clătitele roz

Zânuca Măriuca

Zânuca Măriuca-Mami, bucuria este dulce. Așa să știi!
Zâna mamă Alma-Așa zici copilă?

-Așa zic, pentru că așa știu, iar eu știu pentru că simt, deci așa e. Și prunele astea sunt dulci, și perele din coșul de pe masă, deci mami, să știi sigur sigur că avem fructe tare bucuroase, zice zânuța Măriuca, apoi adaugă:

Irna, pica, lupi, duzi, prana, mana, varna, paia, nulti, surli, varga darla
Iar mama mirată întreabă:
-Ce zici puiucă?
-Irna, pica, lupi, duzi, prana, mana, varna, paia, nulti, surli, varga darla

-A gata știu, își amintește mama zână de cuvintele din vraja bucuriei, a emoției numită bucurie. Și uite așa încep amândouă zânele a incanta...
Irna, pica, lupi, duzi, prana, mana, varna, paia, nulti, surli, varga, darla. Psst. Hei tu, da tu copile minunat care asculți povestea acesta, am o întrebare pentru tine, tocmai eu povestitorul magic.
Când ai fost ultima dată bucuros sau bucuroasă? Poate ești chiar acum, și e tare bine. Dar știți ceva dragi cititori magnifici, da știu că sigur nu știți, sau poate știți, ori poate chiar nu știți, poate doar intuiți, sau poate știți mai bine decât zânele, sau mai bine vă zic, așa o să știu un lucru sigur și anume că știe toată lumea cu claritate: Emoția asta numită bucurie, care ne îndulcește sufletelele nu....

Irna, pica, lupi, duzi, prana, mana, varna, paia, nulti, surli, varga darla

Aoleu, dar tare mai cânta zânele astea, atât de tare încât nu îmi aud cuvintele alea nevorbite din mintea mea, adică gândurile, ca să pot să vă zic superbilor zâzuți exact ce-mi doresc să vă zic. Anume, eu vreau musai să spun că bucuria nu ...

Irna, pica, lupi, duzi, prana, mana, varna, paia, nulti, surli, varga, darla

Văleleu, gălăgioase zâne avem în cartea asta, dar totuși așa gălăgioase cum sunt ele, sunt frumoase, deștepte, cu suflete calde și chiar sunt haioase, uneori. Ia să zicem și noi cuvintele astea zânești, da, adică eu și tu, sau voi care citiți rândurile astea magice din ținutul cărții fermecate unde trăiesc zânele.
Haideți împreună: Irna, pica, lupi, duzi, prana, mana, varna, paia, nulti, surli, varga, darla

Încă o dată: Irna, pica, lupi, duzi, prana, mana, varna, paia, nulti, surli, varga, darla

Zânuca Măriuca-Mami, știi unde simt eu bucuria? În inimă o simt mami, și îmi face inimoara fericită, și parcă e tare jucăușă inimioarea mea, iar când avem inimioarele fericite și jucăușe sufletul frământă zâmbete pe care le pune pe față.
Minunându-se de întelepciunea Măriucăi, mama zână vrea să știe mai multe despre vorbele nevorbite din mintea micuței.

Zâna mamă Alma -Și zi-mi copilă minunată, zâmbetele de pe fețele noastre ce fac?
Zânuca Măriuca-Pot să facă fericiți și alți oameni, îi îndulcesc. Ca și un borcan de dulceață bună bună delicioasă, pe care îl mânânci alături de alți prieteni.

Cele două zâne, și aia mare și aia mică se pupăcesc, apoi râd de fericirea de a trăi în tărâmul magic din cartea fermecată, și spun că e timpul pentru un dans. Unul potrivit care face să vibreze bucuria în tot corpul.

Zânuca Măriuca- Shakira mami, Shakira, hai să dansăm ascultând cum cântă tanti Shakira despre cum e ea Lupoaică (She wolf)

Și după ce s-au dănțărit bine bine, și au făcut auuuuu, aaauuuu, adică au auit ca și adevărate lupoaice, cele două zâne s-au uitat în oglindă, parcă prea tare le ardeau obrăjorii. Și într-adevăr aveau obrăjorii roșii foc, desigur înroșiți de prea multă țopăiala, și uite cum și bucuria poate înflăcăra spiritul cu tot cu trupul, o înflăcărare veselă.

Aaaauuuuuuu
Aaaaaa
uuuuuu
Aaauuuu

De atâta fericire zânuca Măriuca a început să aibe idei dulci:
-Mami, hai să facem borcănașe bucuroase.
-Hai puiucă, îi răspunde zâna mamă Alma, care știa exact ce a gândit micuța pentru că și ea avea aceeași idee, și anume să pregătească împreună niște dulceață, din fructele alea bucuroase.

Și uite așa zânele noastre au spălat prunele, apoi perele, au tăiat mărunt prunele și le-au pus la fiert pe aragaz în cratița potrivită, iar peste ele au stors și zeama de la o lămâie, apoi au pus un păharel micuț de apă, suficient cât să țină fructele departe de arderea flăcării, exact atât cât e nevoie până începe să apară siropul. Și uite așa când fructele au început să se înzămoșeze și bucuria să fiarbă, focul a fost dat încet, așa să ardă cătinel.

Bineînțeles că zânele noastre știu prea bine că atunci când ai o fiertură bucuroasă în pregătire, trebuie musai să mesteci din când în când și să nu uiți de vrajă: Irna, pica, lupi, duzi, prana, mana, varna, paia, nulti, surli, varga, darla, PRUNE
Având grijă să amestece bine și să zică exact la minutul potrivit cuvintele exacte, zânele au tăiat cubulețe și perele, peste care au pus câteva linguriță sănătoase de scorțișoară aromată, un păharel micuț de apa și le-au pus în altă cratiță, apoi la foc pe aragaz lângă cratița cu prune. Și aici când perele au început să lase siropul lor înmiresmat focul a fost dat încet și vraja a fost spusă în secunda exactă: Irna, pica, lupi, duzi, prana, mana, varna, paia, nulti, surli, varga darla, PERE Și uite așa zânele noastre tot vrăjeau și mestecau.

Zânuca Măriuca- Mami, dar noi nu punem zahăr în gemul nostru?
ZAHĂR

Zâna mamă Almă-Nu puiucă, alte zâne pot face asta, dar fructele noastre sunt suficient de dulci și nu au nevoie de mai mult zahăr, în plus nouă ne plac gemurile așa, mai acrișoare.
Zânuca Măriuca-Dar mami, sunt zâne care pun zahăr în dulcețurile lor.
Zâna mamă Alma-Da iubire, ai dreptate, unele zâne pun zahăr în rețetele de gem.
Zânuca Măriuca- Și e greșit?
Zâna mamă Alma-Nu puiucă, fiecare face ce vrea în bucutăria ei și nu e treaba noastră să ne băgăm nasul.
Zânuca Măriuca-Unde nu ne fierbe oala!

Zâna mamă Alma-Așa e puiucă, noi avem fierturile și oalele noastre.
Zânuca Măriuca-Așa-i mama, știu pentru că mi-ai zis asta, treaba altora nu e treaba noastră, iar dacă treaba lor nu este ca și a noastră, nu înseamnă că nu e bună sau că e greșită, înseamnă doar că e diferită.
Zâna mamă Alma-Bravo copilă minunată.

Zânuca Măriuca-Si oamenii, noi adică, suntem toți oameni, dar suntem diferiți.
Zâna mamă Alma-Și asta ne face unici.
Zânuca Măriuca-Nu mai există mamă ca și tine.
Zâna mamă Alma- Nici copilă extraordinară ca și tine!

Zânuca Măriuca-Suntem unice mami, așa e?
Zâna mamă Alma-Așa e.
Zânuca Măriuca- Dar unică e și altă mamă pentru fetița sau băiatul ei.
Zâna mamă Alma- Așa e minunăția mea.

Zânuca Măriuca-Suntem deștepte mami.
Zâna mamă Alma-Suntem.
Zânuca Măriuca-Și frumoase și blânde. Ce bine că suntem fetițe.
Zâna mamă Alma- Dar și băieții pot să fie blânzi, frumoși, deștepți
Zânuca Măriuca-Știu mami, știu. Doar că noi suntem fetițe și merită să vorbim răspicat cât de bune, blânde, deștepte și frumoase pot să fie fetele.

Stând strâmb și judecând drept tare mare dreptate are zânuca Măriuca, merită amintite calitățile băieților dar și a fetițelor, sau mai bine zis a fetițelor merită spuse un pic mai tare, având în vedere că multă vreme oamenii au cam greșit neglijând înțelepciunea feminină, adică a fetițelor, care nu încurcă cu nimic exprimarea înțelepciunii masculine, adică a băieților, și știu asta sigur sigur pentru că eu sunt sufletul înțelept care scrie cărți fermecare în care trăiesc zâne. Sunt povestitorul magic.

Iar zânele noastre s-au întors la oalele lor, alea care sunt treaba lor și nu a altora și iar s-au pus pe mestecat și iar s-au pus pe vrăjit: Irna, pica, lupi, duzi, prana, mana, varna, paia, nulti, surli, varga darla, PRUNE Irna, pica, lupi, duzi, prana, mana, varna, paia, nulti, surli, varga darla, PERE

Dar până vraja prinde siropul fructelor bucuroase ia zi-mi tu copile minunat care asculți povestea asta, fie că ești băiat fie că ești fetiță, tu știi că ești blând?
Dar că ești destept? Și frumos? Și înțelept?
Și mai știi că oamenii sunt diferiți?
Dar chiar și așa diferiți toți putem să fim deștepți, buni, frumoși, blânzi.

Hai zâzuțule adică tu măi zân drăgut, sau zâzuță, adică tu zână drăguță, întreab-o așa pe mama ta, sau pe tatăl tău, sau bunica, sau pe oricare adult care te ajută să citești cartea asta (sau care e prin apropierea ta, asta, desigur, dacă ești mare și citești singur sau singurică):

-Mami (tati sau bunică) tu știi că eu sunt blând? De ce știi că sunt blând?
Spune-i musai adultului să îți dea exemple clare ca apa proaspătă de izvor.

Zânuca Măriuca-Mami eu când sunt blândă?
Zâna mamă Alma-Vai puiuca mea de atâtea ori ți-ai arătat blândețea.
Zânuca Măriuca-Zi-mi sigur mami, că eu vreau să știu.

Zâna mamă Alma- Păi, uite un exemplu, ți-amintești că dimineață când ne-am trezit nu mă simțeam prea bine și ți-am spus că am răcit? Tu copilă minunată ai mers și ai udat un prosopel cu apă rece și ai venit și mi-i l-ai pus pe frunte, apoi m-ai mângâiat pe cap și m-ai îngrijit.
Zânuca Măriuca-Cum să nu mami, să-ți treacă febra, am eu grijă de tine.
Zâna mamă Alma- Da puiuca, asta e bunătate și blândețe.

Zânuca Măriuca-Mami, când pe mine m-a durut capul de la febră și tu mi-ai pus pe frunte un prosop ud și mi-ai dat pupici și mângâiere iar durerea a trecut. Și nu vreau să te doară nici pe tine.
Zâna mamă Alma- Da minunăția mea, blândețea, grija și bunătatea alină durerile. Când un om se tratează el pe sine cu bunătatea și blândețe se alină singur, când tratează alți oameni cu blândețe și bunătate atunci îi alină pe alții, și uite așa se alină lumea întreagă.

Zânuca Măriuca-Și este loc pentru mai multă bucurie.
Zâna mamă Alma- Așa este copilă frumoasă, blândă, bună, înțeleaptă. Când lumea e vindecată este mai mult loc pentru bucurie
Zânuca Măriuca-Deci mami am fost blândă și când mi-am pus singură bandaj la grădiniță peste buba de la înțepătură?
Zâna mamă-Da iubire ai fost blândă și bună cu tine.
Zânuca Măriuca- Apoi m-am putut juca cu Sofi și am fost bucuroasă, pentru că m-am alinat și nu a trebuit să mai plâng . Dar mami, când l-am salvat pe micuțul Lilo de fetiță bătăușă cu sufletul îndurerat am fost blândă?
Zâna mamă Alma- Da iubire, mare blândețe sălăjuiește în inima ta. Ai fost blândă și curajoasă. Dar văleleu, uite că acuș ni se prinde dulceața de fundul cratițelor…

Și uite așa după o porție sănătoasă de filozofeală, adică de vorbărie înțeleaptă, cele două zâne s-au grăbit să mestece și să vrăjească. Irna, pica, lupi, duzi, prana, mana, varna, paia, nulti, surli, varga darla, PRUNE Irna, pica, lupi, duzi, prana, mana, varna, paia, nulti, surli, varga darla, PERE

După un timp magiunul a fost gata, adică după ce a trecut vremea exactă, cam vreo două ore așa. Cele două zâne au lăsat fiertura bucuriei să se răcească și apoi au pus-o în borcanașe curate, pe care le-au așezat în cămară, care s-a îmbogățit cu veselie cu gust de prune și veselie cu gust de pere. Ia spune-ți și voi zâzuților, adică zâni drăguți și zâne drăguțe, dacă vă gândiți acum la bucurie, ce alimente dulci vă trec prin minte?
Poate bucurie este ca o ciocolată, sau un griș bun cu lapte, sau o budincă, sau ca mierea aurită de albine.
Hm? Ce rețetă dulce ca bucuria ați vrea să faceți împreună cu mamele voastre? Poate chiar acum, sau chiar mâine dimineață la micul dejun.

Zânuța Măriuca-Mami facem clătite roz?
Zâna mamă Alma-Cum roz, copila mea?
Zânuța Măriuca- Nu știu, dar aș vrea să inventăm clătite roz

Zânele noastre și cea mare și cea mică și-au pus o câte o mână în șold și cu cealaltă se scărpinau gânditoare sub bărbie, căutând prin vorbele nevorbite, adică prin gânduri câte o idee care să facă clătitele roz. Până găsesc ele soluția eu mi-am amintit în gândurile mele că sunt într-adevăr un povestitor magic, dar se pare că și tare uituc.

Mai știți dragi zâzuți că voiam să zic ceva? Nu v-am spus atunci pentru că nu m-ați fi auzit oricum din cauza gălăgiei cu care zânele zânăreau. Ei bine vă zic acum. Exact acum că-i liniște. Chiar în momentul acesta, că oricum zânele gândesc și e liniște. Nu mai încolo, ci exact acum: voiam să vă zic că bucuria este dulce și apare fără să trebuiască să fie căutată. Exact ca ideea de clătite roz.

Vine așa din te miri care experiență frumoasă, din joc, din apropierea de oamenii pe care îi iubim, din cărți și locuri minunate, din noi, din fiecare se aprinde așa la momentele potrivite o flacără dulce de bucurie, și chiar nu trebuie căutată. Ba mai mult, se poate întâmpla ca atunci când o cauți să nu o găsești, și în loc să te îndulcești mai mult de amărăști.

Hreanul fricos și clătitele roz

Așa că hai zâzuților, adică zâni drăguți și zâne drăguțe, ce ați vrea voi să faceți și să vă îndulciți acum cu un pic de bucurie. Poate să vă pupăciți cu mami, sau ..
Hm? Ce vă trece prin mințile alea minunate? Clătite mov? Cum mov? Mov nu știu, dar vă pot spune rețeța de clătite roz.
De unde o știu? Cum de unde? De la zânele care locuiesc în căsuța de lângă pădurea minunată, zâne care fac poveștile din cartea asta fermecată, și care au găsit soluția și cum pot să facă clătitele roz. Și au făcut, și eu am fost acolo și am văzut, tocmai de aceea vă spun și vouă rețeta, este rețeta speciala a zânelor, și cea mică, zânuca Măriuca, și cea mare, zâna mamă Alma.

Zânuca Măriuca

Rețetă de clătite, zânărite să fie roz

Ingredientele magice: 3 ouă, 300 grame de făină, 300 ml de lapte, 250-300 ml de apă minerală, 3 linguri de unt topit , un pic de sare, 1-3, un plic de zahăr vanilat, câteva felii de sfleclă răzălită mărunt, sau trecută prin robotul de bucătărie (pentru culoarea roz), aproximativ 50 de ml. de ulei pentru prăjit

Se sparg ouăle într-un castron și se bat cu un tel împreună cu sarea, apoi se pune făina, zahărul vanilat, zahărul și se amestecă bine totul. Musai, musai trebuie spusă aici o vrajă, mai exact aceasta: *Sufi, sufi, nigaiata, praja, clătite roz oaza*. Vraja se spune de trei ori. Nici mai mult, nici mai puțin.

Deci mai avem încă de două ori: *Sufi, sufi, nigaiata, praja, clătite roz oaza Sufi, sufi, nigaiata, praja, clătite roz oaza*

După ce s-a vrăjit bine, puțin câte puțin, se adaugă lichidele: laptele, apa minerală și untul topit, și apoi se amestecă bine bine de către un adult bineînțeles, până când aluatul arată exact ca o înghețată topită. Hm, altă bucurie.

La final se adaugă sflecla mărunțită, fie răzălită, fie trecută prin robotul de bucătărie, și apoi adulții se pun la copt clătite în timp ce zâzuții, adică zânii drăguți și zânele drăguțe, stau un pic mai departe de foc, ridică mânuțele și zic de patru ori vraja următoare: Igatură, igatură, abraclătidabra Igatură, igatură, abraclătidabra

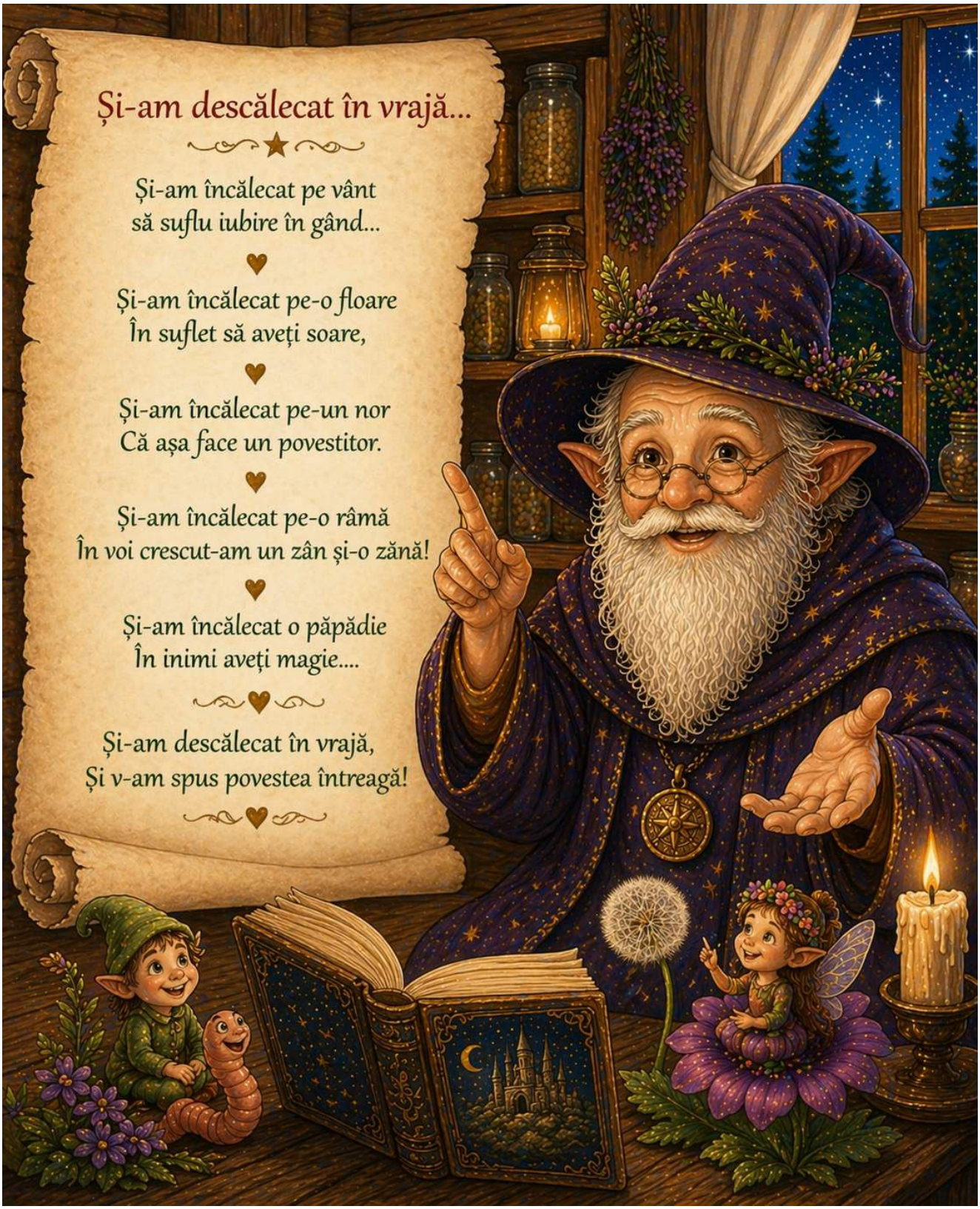
Și-am descălecat în vrajă...
Și-am încălecat pe vânt
să suflu iubire în gând...
Și-am încălecat pe-o floare
În suflet să aveți soare,
Și-am încălecat pe-un nor
Că așa face un povestitor.
Și-am încălecat pe-o râmă
În voi crescut-am un zân și-o zână!
Și-am încălecat o păpădie
În inimi aveți magie....
Și-am descălecat în vrajă,
Și v-am spus povestea întreagă!

Cartea aceasta și murăturile și clătitele roz au fost toate plămădite de mâini de zâne, știți deja Zânuca Măriuca și mama zână Alma. Imaginile care au colorat poveștile sunt realizate cu AI (ChatGPT)